Gelin, İstanbul kıyılarını temizleyelim!
21 Eylül Pazar.
DENİZTEMİZ TURMEPA

Yazılan, Okunan, Kopyalanan, İletilen, Saklanılan, Adrese Teslim Günlük E-Gazete - Yıl: 2 Sayı: 347

18 Eylül 2003 - Fincanın İçindekiler

- İÇİNDEN ROMAN GEÇEN ŞEHİR ... Savaş Zafer Şahin
- SİZİ TANIMAK İSTİYORDUM ... Canan Şenol
- HA MASAL HA GERÇEK !!! ... Bülent Önder
- YAZ BİTMİŞ ... Sevil Yaman
- ÖZÜMÜ KAYBETTİM... HÜKÜMSÜZDÜR ... Nurgül Eryeşil

- Milenyumun Mandalı...Sait Haşmetoğlu
- Dost Meclisi, Tadımlık Şiirler, Biraz Gülümseyin, İşe Yarar Kısayollar, Damak Tadınıza Uygun Kahveler

Sözün Özü

Eğer kış, "Bahar yüreğimdedir", deseydi, ona kim inanırdı?
(Halil Cibran)

ISSN: 1303-8923

Arkadaşlarınıza önermek ister misiniz?

KISAYOLLAR

SON BASKI

kahvemolasi.com
Arşivimiz
Yazarlarımız
Manilerimiz
Forum Alanı
İletişim Platformu
Sohbet Odası
E-Kart Servisi
Sizden Yorumlar
Kütüphane
Kahverengi Sayfalar
Medya
İletişim
Reklam
Gizlilik İlkeleri

Kim Bu Editor?

Kahveci Soruyor?

KAPI KOMŞULARIMIZ

ÜÇ NOKTA Anlam Platformu

www.pcakademi.com

Editör'den : Yalancı Çobanın Çilleri...

Merhabalar,

Kendimi bildim bileli evimize giren, daha sonraları parasını verip aldığım bir gazete vardır. Hürriyet. Amacım reklam yapmak değil elbette, sadece konuya girmeye çalışırken bir saptama yapmak istiyorum. Değişik dönemlerde eklenen gazeteler olsa da haftaiçi Hürriyet okumadan güne başlayamıyorum. Haftasonları mutad olduğu üzere hemen tüm gazeteleri kıraat etmeden de olmuyor tabi ki. Ancak bir yıla yakın zamandır sürekli alıp okuduğum bir ikinci gazete daha var. O da Vatan. Kısa sürede büyük atak yapıp epeyce gazeteyi sollayan Vatan bu seviyeyi sürdürdüğü sürece de almaya devam edeceğim. Son günlerde yayınladıkları yazı dizileri ile gündemi oluşturmaya bile başladılar. Örneğin '28 Şubat', Leyla Umar'ın Kaddafi ile yaptığı söyleşi', 'Batakçılar Listesi',vs. İlgiyle takip ederken bazı konularada takılmamazlık edemiyorum. Bir paşanın komutanını tartaklaması rivayeti, Batakçılar listesinde Sabah grubuna değinilmemesi gibi bazı müphem noktalar çıkarıldığında dahi geriye kalanlar son derece çarpıcı. Çok yakın tarihe sıcağı sıcağına ışık tutmayı amaçlayan '28 Şubat'ı okumayanlara önermek görevim. Sonra sabık sarışın başbakanımızın işbitirici erinin yediği herzeleri Kaddafi'nin ağzından duymakda oldukça ilginç. Yalancı çoban Kaddafi'nin ipiyle kuyuya inilir mi tartışılır ancak eveleyip gevelemeden bir çırpıda adamın ismini zikretmesini de yabana atmamalı. Demek ki bir dönem memleketimin komisyon maslahatgüzarı olarak Libya'da görev yapmış. Bu dönemin sarışın zevcesinin başbakanlığına denk düşmeside hoş bir rastlantı olsa gerek. Bal tutmuş parmağını yalamış, var mı diyeceğiniz? Vardır da söyler misiniz bilmem...

Uzan-an el ailesinin tek müsadere altına alınmasına şimdilik gerek duyulmayan ferdi ortaya çıktı sonunda. Maç aralarında attığı nutku dinlerken bir yanım 'Vah zavallı' derken öbür yanım 'Yok ya' demeyi sürdürdü gene. Aramalar sırasında bulunan kasetler, ses bantları televole programlarına meze olunca işin cılkı da çıktı tabi. Bir dönem milleti koltuğundan eden bantların orjinallerine adamların kasalarında rastlanmasını açıklasın diye bekledim ama tıs çıkmadı. Halbuki kalkıp 'Ben sevdiğim dostlarımın birer hatırasını saklıyorum, size ne?' dese 'Ahh canımmm' diyip gözümden akan yaşları sileceğim haberi yok. Ama akıllanmış yakışıklı başkan. Son nutkunda sergilediği mağdur aile babası imajını ilk el koyma sırasında başbakanımıza ettiği galiz küfürlerin yerine kullanaydı bunlar gelirmiydi başına diyede sormadan edemiyorum doğrusu. Başkanın işi epeyce zor ama. Memleketin diline düştüğü yetmiyor şimdi ailesi de diş bileyecek. Vallahi yerinde olmayı hiç istemezdim. Yoksa istermiydim? Durun biraz düşüneyim...

Dün harika bir sanal doğumgünü partisi düzenledik. Şehirlerarasını geçtik milletlerarası bir parti oldu. Sevgili Mehmet Emin'i Sevenler Derneği üyeleri, olmayan pastayı paylaşmak için ellerinden geleni ardlarına koymadılar. Ama ben kıskandım dostlar. Olmayan hikayelerimle kendimi kütüphaneye koysam olmaz, kendime özel Kahve Molası sayısı hazırlasam o hiç olmaz. N'apıcam bilemiyorum? Neyse günü geldiğinde buluruz bir yol. Ne yapıp edip Mehmet Emin'i yaya bırakmalıyım. Hoş ardından bir yazı döktürüp beni madara eder reytingleri toplar ama ben bir düzenbazlık edip reytinglere manipülasyon uygularım. Görür o gününü. Ha unutmadan 'İyiki dün doğmuşsun be Mehmet Emin Arı...'

Bugün gene okunası yazılarımız var Kahve Mola'mızda. Özellikle Sevgili Buket Uzuner'in 'İçinden deniz geçen şehir' öyküsüne nazire yazılmış 'İçinden roman geçen şehir' yazısını okumanızı öneriyorum. Ankara'nın sadece İstanbul'a dönüşünü sevenlerin birkaç kere okumalarında yarar görüyorum. Bu vesile ile Savaş Zafer Şahin ve Nurgül Eryeşil'e de aramıza hoşgeldiniz diyorum.

Bir sonraki sayıda buluşuncaya kadar bulunduğunuz yerden bir adım öne çıkın. Sevgiyle...

Cem Özbatur

Yorum Oku / Yaz Yukarı

Misafir Kahveci : Savaş Zafer Şahin

İÇİNDEN ROMAN GEÇEN ŞEHİR

-Ankara ve istasyon meseli-

Şehir... içinde yaşayanların objektiflere hala mahalle arası fotoğrafçılarına çektirilen çocukluk fotoğraflarına çıkar gibi baktıkları, hayatın ya da objektifin farkının kalmadığı, ancak tek farkla: çocukken objektife hayata bakılır gibi bakılırken artık hayata objektife bakılır gibi bakıldığı ve o bakışların birer damga gibi kirpik uçlarına yapıştığı ve içinden; her metro çıkışında, her sokak köşesinde, her kitapçı rafında, her genç kız ılıklığında, her duvar gölgesinde binlerce roman geçen, ama hiçbir romanda geçmeyen şehir...

Zaman geçtikçe romanlar geçer, mekan sıkışır, vakit daralır, şehir viraneliğe, insan kemâle erer.

İzleyin roman şehrin içinden geçiyor...

Dikimevi
Duvar diplerinin süngülerinden yola çıkan genç gökyüzünü bir surat kadar daraltan binaların arasından Kore gazilerinin palaskasını dokuyan kışlada yeni yetme subay elinde acemi erin canına okutan anlarda, zoraki yeşil bir mekandan yansıyan bir ses duyuyor Koyunluca Ahmet oğlu Numan'dan. Biri çıplak biri taçlı iki tepe arasından, istasyondan çıplak bozkıra korkarak ve hırsla bakan Osmanlı artığı memurdan, taa Alamanya'dan gelmiş ütopyacı mimardan, bozkır sarısını mavi alazında boğarcasına bakandan, 50'lerin mirası çepeçevre balkonların ve cumbaların gölgesinden, kıvrılan bir sokağın acemi belediye işçisi eliyle çolak bırakılan akasyasından, geniş yolun başında kirpik diplerine su sızmayan camisinden ney taksime giriyor hicazdan, nevniyaza duruyor istasyon başında...

İstasyonda iğne atsan yere düşmez şehirde henüz kimsecikler yok...

Kurtuluş
Üç istasyonluk aşklara niyet bir yolculuğun ilk durağında, yüz elli yıldır sarıldığı üniversite duvarına onu kaplayacak kadar aşık sarmaşığın dudağında, üst katı düğün salonu, alt katı üç film bir arada, yanı birahane, canını coptan zor kurtarıp vagona atan devrimci öğrencinin "cat" botunda Numan Bursa'da, Somuncu Babada devran... Gencin aklında üşümüş bir sevda duruyor. Yüreği şehirden eksildikçe çoğalıyor. İstanbul'dan bu garip Anadolu kasabasına göçen memurla Alamanya'dan gelen ütopyacı mimarın yıldızı bir türlü barışmıyor. Mavi alazın alevi bütün uzakları çağırıyor. Kuş seslerinin akıbeti unutturduğu ilkokul yollarından ve hep aynı duvarlardan atlanarak hayret deminden bir renk alınıyor. Tren yoluna devam ediyor.

Yağmur istasyonun dışına değil içine yağıyor. Şehirde kimse ıslanmıyor.
"Yetiş ey gamze yetiş"...

Kolej
Nihayetlerin perçeminden geçen iki istasyon arası en uzak mesafeden, uzağı içindeki insanlarda gören yalnız parkın yan sokağındaki değnekçinin altın dişinde parlayan, katlı otoparkın içinde unutulmuş Anadol'un kırık penceresinden, akşam üzerleri serçe parmaklara dağılan kolejli kızlardan öksüz istasyonda gence tanıdık gelen yabancı "biiiip" sesinden önce kendini otomatik kapıdan içeri atmaya çalışırken, Alaman mimarla didişen hırslı memur onun çizdiği lojmanda oturuyor. Mavi alazların alevi milyonların gözyaşından eksil eksil bitmiyor, kendi küllerinden doğup yükselen heykelin gözlerinden bozkıra bakıyor. Numan yetmiş gün yakınların çilesine soyunuyor, içinden hala gözbebeği kokusu geliyor. Gencin yüreği kadim aynada kendi çıkmaz sokaklarında kayboluyor. Bir sonraki durağın yanıltıcı anonsundan, vagonda değil camlardaki yansımalarda kalabalığı yaşayanların arasından yakaza bir ıslık havalanıyor, dügâhta karar verilip nihavende geçiş yapılıyor. Tren ilk sona yaklaşıyor.

İstasyonun ayak uçları kalabalık. Şehrin perçeminde yeller esiyor...

Kızılay
İlk son, ilk ölüm, merdiven ılığı, istasyon soğuğu, koridor kalabalıklığından imbiklenen geçidi koruyup şehrin kalbini gencin ikirciklerinden geçiriyor. Ucuz tavuk dönerin yendiği daracık dükkanların talaş zemini karanlık türkü barların su misafirli biralarındaki köpükleri karşılıyor, dershane çocukları perakende çiçekle çalınan mekandan koşarken, artık ferforje dünyadır eskinin rüyası, asmolen bir diyardan geçer. Şişirilmiş egolar adımları bulutlara forsalaştırmak isterken betondan bir heyula meydana karabasan biriktiriyor, nicedir koca bir şehir kasabaların rüyasını uyuyor, birikiyor akşam mahmurluklarında. Beşinci katın pamuk deposunda istikbalini yürüyen çırağın zemini, granit kaplı ve yansıtıcı sigorta bir dünyanın tavanı oluveriyor. Her şey, her umut sağır bir surun duvarında sürünürken dağılıyor. Duvarın ardında en yakınlarımız karanlık yanlarımıza bakıyor. Milyonların gözleriyle bakan vekil milyon mahalleden milyon zengin yaratma uğruna her mahalleyi milyonlarca parçaya bölüyor. Amerikan bezine kaput, süt tozuna nimet deniyor. Kore'ye yollanan gençlerin geleceği zafere değil unutuluşa savruluyor. Kağnılar, at arabaları hala şehrin harman eskisi meydanını uyukluyor. Numan'ın çilesi tamam olup demir asa demir çarık Zülfazıl'ın terini silerken kadim zaman penceresinde ırak ufukları demleniyor. Numan artık Hacı Bayram oluyor, yanmada derman buluyor. Ney geçmişten geleceğe perde kaldırıyor. Tarihi boşalan kaderler yine vagona doluşuyor, tren yola devam ediyor.

İstasyonu bilen kim, herkes şehri bekleyip şehre iniyor.
"Boyandım şehrine solmazım gayrı"...

Demirtepe
Raylar yeni başlangıçları bir büro penceresinden yürürken, doğalgaz kuyruğundaki yetmişlik emekli eski vergi dairesi kuyruklarındaki halini özlüyor, eski yürek ağrısının altından geçtiğini bilen gencin derini bir merdiven basamağından iniyor. Her şey bulunan pazarda bir avuç tezgahı olan adam, mallarını sığdıracak yer bulamazken anılar tezgahta kayboluyor. Bir ara bakır yeşili kubbeli caminin otopark bahçesinden berduşun biri istenmeden cenaze namazını düşüyor saçının tellerinden. Ucuz giyimcilerle çağırıyorlar şehirlilerin akislerini, kaldırımlara giydiriyorlar çıplak bedenlerini. Ezilen parmaklarını tekrar ezilmeden yenilemeye çalışıyor şehir döküntü avukat bürolarının tozlu dosyalarında. Hepsinin arasını geçiyor havadan bir araba billur kadar boş bir sedayla. Buğday başağını susuyor Hacı Bayram nidasında, konup mekanına başlıyor yapılmaya "taş-u toprak âresinde". Koluna giriyor kışlada dokuma palaskalar sigarasız yaşayamayan başvekilin briyantinli saçlarında, yakınlaştıkça uzakları esen bir tarihin parçası oluyor postal sesleri şehrin kalbiyle yan yana. Gencin yüreği sıkışıyor oturacağı koltuğu seçemeyenlerin kararsızlığında, istasyondan bir adım öne çıkanların bakışlarını çevreleyen iç denizde, bir kişi daha hevese kalkıyor ney sesi duyunca, birinin daha hevesi kırılıyor sesi çıkaramayınca, ağır aksak sofyana dönüyor tren rayları, dilkeşhaverân bir salâ veriliyor turnikelerin boşluğunda.

İstasyon ilk olmanın unutulmuşluğunu yaşıyor, şehir de yavaş yavaş hırçınlaşıyor...

Maltepe
İki gözü iki kılıç ağlayan unutulmuşluğun turnike bekçisinin gözlerine akan isyanından, bahşişten bir yaşamın gözcüsü düğün salonu çalgıcısının hamam önünde beğendiği Antep malı dümbeleğin tınısından, bodrum katların takı töreni, kuru pasta ve meşrubat yazgısından, eski havagazı fabrikasının isini ıssızda çimlenen arka sokakların üzerinde kedi yürüse canlanan taşlarından, havalanan yurdun eski öğrencilik rüyalarından sıvama tuğlalarından, iki nokta, iki siyah arası bir çizginin orta noktasından, gencin korkası geliyor sanki sona doğru gittikçe hızlanan, yaklaşan ama kavuşmayan raylardan, diyarlardan. Şehrin yüzünün yarısı yaralı yığma binalardan. Hacı Bayramı padişaha taşıyan gönül rızası prangalardan, taş taş üstünde kalmıyor gönül şehrinde anahtar deliğini koşan andan, gök demir içinde saklanıyor tarihin izleri dağ deviren bir fukara hırkasından. Harp okulu öğrencilerinin sipere yattığı deli kan çukurlarının yokuşa bakan yanında, muhtıralar sekiyor bir başvekilin sermayesi söz eri imzalarının ardından. Yeşil parkalar dolaştırıyor soyadlarını soğuk Ankara sokaklarında, ne ferler sönüyor içleri boşaltılan karanfillerin kâkül boşluğunda. Gencin istasyonun tavanına takılan gözlerinin ardında, bir selam bile bırakılmak istenmiyor yarınlardan. Yolcuların en nankör olduğu bu istasyonun ardından mahur bir taksimin sevinçleri dolaşan hanesi üç kez çalınıyor. Ney oluyor neyniyaz nevniyazda...

İstasyon bir dolu yalnızlık, şehrin başı kalabalık gözü yaşlı...

Tandoğan
İstasyona gökyüzünü gösteriyorlar Alman heykeltıraşın hatırası göçebe taşın sözleri ardından, karışıyor eski terminaldeki yolculukların ayran ve simitten mamul hayalet yorgunlukları mavi tren düşlerin yataklı vagondaki yalnızlıklarına, lunaparka gitmek için ayak direyen geçmiş zaman çocukları çoktan büyümüş, yaklaşmıyorlar bile tezkereleri kürekleyen izinli askerlerin havuzdan topladığı yılların çamuruna. Paraşüt kulesinden son atlayan hala yere konamamış Kore şehitlerinin üniforma artıklarından dikilen kuleye erişmeye çabalıyor, Ankaragüçlü bir taraftarın iç cebindeki pervasızlığın konfeti hallerine yakalanıyor, hediyelik eşyadan dünyalar kuranlar uzun uzun kısıyorlar gözlerini gerçeğin kenarlarında kendi içine kapanan binanın duvarlarında. Gencin ayakları karıncalanıyor son yaklaştıkça uzayan zamanın uçlarından, gaz bidonu minarenin titrek sesi hurdalara adanmış mühendisin kulağından sekip, orduevi garsonu askerin bağrındaki yazmanın sahibine ulaşırken. Mavi alazlar artık mermer bir dünyayı konuşur oluyor uzun bir rüyanın ardından, ki zaman kahramanlık türkülerinin iğreti durduğu zamanlardır kulaklarda, bir devir son buluyor parmaklıklar arkasında çocuklar hala oynarken kurşunlar arasında. Hacı Bayram can içinde arıyor canı bilmek için anı, gözlerinin akından bir tellal çıkarıyor çağırıyor tarihin içinden tüm kaderleri, Kanlıgöl mevkisindeki ilmekleri yüzyıllardan dokuma çadıra. Usûl vuruyor şehrin büyümüş de küçülmüş binaları sakinlerinin tenlerinde usul usul, taksimden şehirler kuruluyor adım adım, gencin kulağına konuyor suslar çamlarca yaşayan dönüşler arasından, bir kez daha aranıyor "ben", andezit, limon kabuğu, egzoz, çini, kır pidesi ve ilk aşklar arasından...

İstasyonda koyun koyuna, şehre afakanlar basıyor...

Beşevler
Gencin ak saçlarını dolaştırdığı sağırlıkların gümbürdediği bir mekanda, merdivenlerin tutkuya, bağlılığa ve varoluşa açıldığı izlerden yola çıkılarak, iki kaşının arasına bakmaya kıyılamayan canların oturduğu park yeri bulunmayan sokakların, arkasını dönmüş üniversite binalarında hasretlerini sevişen öğrenci hikayelerinin, bulunduğu köşeye kök salmış garip pikniğin önünde her gün belki bin sema dönen yolunda, arabalar can taşıyor Hacı Bayramın çağrısına işten eve evden işe bilmeden... İstikametlerinde kaybolmak isteyen sokak ve caddeleri isimleriyle kaybetmek isteyenlerin diyarında, bir zamanlar bahçesinde çocukları gül açan fıskiyeli bayramlara okunurdu masallar, nefsin betondan iştahı kaldırımlara, ruha ve göğe abanmadan evvel. Zaman içinde gülistanlar boğuldu oksijenle sarartılmış saçlar ve benzin kokulu eller ülkesinde, perdeleri çalan sahte isyanlara inat bir sahne önünde. Her bir şahsiyet yenik düşüyor bahçesi ve taş duvarlarıyla terden betondan ve kibirden bir angaryaya, Babil kuleleri yükseliyor bu mahallede ve yan yana, dilleri çoktan yabancılaşmış yaşadıkları şehre. O zamanlardı gencin anladığı zamanlar, yaşanan tarihin kitaplarda yaşanan kadar uzak olduğunu, ve o zamanlardı otoyol uykularının ikindi uykularının ve kuşluk kahvaltılarının yerini aldığı zamanlar. İçi dışına çıkarılan şehrin içi boşaldıkça etrafını saran tepelerde ufalanarak çoğaldığı haberleri geliyor sayısız avuç tırmalarken toprağı, tadı kalmayan tulum peynirinden, gazelden, sazdan sözden ve adamlığı olmayan diyarlıktan. Mekan bozuluyor kalburüstü izbelerde, temelleri postaldan bir dünya kurulurken göğüste nefes, sularda ses kuruyor. Ya koşmalıydı genç istasyondan dışarı hiçbir zaman sığamayıp hep yan oturduğu koltuktan, ya içini susup varmalıydı son durağa bir gece bile uykusuz kalamamışken aşktan. Çizgi roman kareleri ile ifade edilen bir tren yolculuğunun her çizgisinde her kaleminde, özün bir hamlesinde yükselen bu hallerin bir işareti vardı elbet...

İstasyon çınlıyor kahkahalarla, şehirde sahte cennetten manzaralar...

Bahçelievler
Geçen anların ömürden düşüldüğü bir gezgin zaman diliminde kafeli, kebaplı ve pastaneli bir gece yolculuğunun dibinde yürüyen ince kadın silueti geçmişten geleceğe kadim bir zarafeti taşıyor sarkık omuzlarında, evinde tarihin kokusu saklanıyor gece Mevlana'ya görünen Şems gibi geliyor. Karşılardan karşıları geçmeye çalışan sevkli hastalar yağıyor hastane bahçesindeki fidanların köklerine, Kıbrıslı öğretmenin gözleri beliriyor beş yıldızlı öğretmen evinin pencerelerinde, pencereler yolda diziliyor bir şehrin düşlerini, gökyüzünü ve insanları gerisin geri giden lastik izlerini. Atların nefesinden boğma rakı kadehlerinin alnında dağılmış ailelerin ruhları mezelerden bir evcilik oyunu düşlüyor, havuz başındaki belediye meclis üyesinin damadı yeniden ve yeniden kuşanılan bir aymazlığı geçiriyor parmağına ihale pazarlığında, mavi alazlardan hatıra bir fidanlığın kenarından gece kuşları bir parça daha çiğniyorlar damaklarının ucunda. Hakimlerle sunuyorlar kaldırım taşlarını tabanlara hüzünlü adım aralarını ölçen yüksek binalar arasında, akşam mesailerinden dönenlerin kıyametleri kopuyor hanelerinin bağrında, kömürden dizeler sıralanıyor yalandan sevdalar arasında. Hacı Bayram çağırdığı şehrin kalabalığını varlıklarını feda etmeye çağırıyor inandıkları her ne var ise onun uğruna, bir nevi hüthüt uçuruyor yürek diyarının Süleyman mabedi tarafına. Sefahatten bir koca rüya yaşanıyor devlet dairelerinden, yalnız evlerden ve yalanlardan, çocukluk yoksunlukları aranır oluyor doyumsuz çocukların harçlıkları arasında, her gerçeğe ipekten bir kılıf biçiliyor sahte görüntüler arasında. Şehir bir salgını yayılıyor betondan rüyalar gören hacının, emekli mühendisin ve hala hırslı memurun gözlerinde, hayatlar dürülüyor yayıldıkça yayılan şehrin bataklıklarına. İstasyonlar banılıyor şehirlerarası yolcuların iple bağlı bavullarına, mesai kadar yaşamların bakılıyormuş gibi yapılan rıhtımlarına, gencin milyonlarla bakışlar siniyor gözlerine, geri dönüp bakıyor hüznü bulamıyor, hazineler hala hep yıkıntılarda bulunuyor...

İstasyon ayaklarımıza siniyor, şehrin ucu iyiden iyiye gözüktü...

Emek
Gölge güden çobanların aşkında saklı bir istasyonda, sadece bavullara kalmış yolculukların yaşanması muhtemel kervanında, burulan kalplerin sesi duyuluyor ayak seslerinde kamufle bir biçimde. Karşısı olmayan binaların apartman boşluğunu ıskalayan insanlarla dolu loşluğunda sendikalar yılıyor mermer, granit ve altın yaldızlı binaların katlarında. Anne anılarını bulup çıkarıyorlar çekiciler teğet yollar arasından. Azeri turşucu, emektar bakkal, munis manavdan, büyükbabaların baston seslerini eskittiği kısalıktaki sokaklardan şimdiye muhteşem bir sükunet çöküyor. Hacı Bayramın çağrısını duyan milyonlarca insan yıkılıyor korkularında, sokaklardan parklardan içlerini çekiyorlar, kısıyorlar köşe başlarında gözlerini kaçışların kenarında uzun uzun. Genç ile bir kızcağız cevap veriyor Hacı Bayramın çağrısına vagonlar arasından, Hacı Bayram padişaha "söyleyin" diyor "bizi anlayan yalnızca bir buçukmuş koca şehirde". Sefaleti ite kaka naylon milyonerler doğuyor her mahallede kırk yıl geç kalmış bir edayla, mızraplar kırılıyor gönül tellerinde. Sanal bir dünya kuruluyor eski telgrafların tellerinde, suretler değişiyor her an, ülkeler kuruluyor her gün nefislerde, uzaklar yakın yakınlar uzak oluyor, belalar evetleniyor tazelenen saksı çiçeklerinde, şehir eskidikçe eskiyor berduşların gözlerinde, yenilenen gelişen ve parlayan parke zeminlerin üzerinde. Gencin kulak zarını sızlayan son bir yürük semai öğütülüyor incelerde, söz geçmiyor yolcuların ne dillerine ne de kalplerine akıbet yakınken, söze gelmeyen bir hale yaklaşılıyor...

İstasyon ilham ediliyor şehre...

Son İstasyon
Son istasyona gelindiğinde sanki bir yolculuğun sonuna gelinmemiş gibi, hatta sanki bir yolculuk olmamış gibi hissediliyor hala çocuklukta mahalle fotoğrafçısının objektifine baktıkları gibi hayata bakan insanların zihinlerinde. Her yolculuğun sonu gibi başka yolculukların adı karışıyor gözlere, istasyonlar ve yolculuk sanki donuveriyor bakışlarda ve şehirde. Bir yolculuk değil bir roman bitiyor karınca yuvalarında, hükmü kalmayan vesikalıklarda, su ile toprak arasında dönüp duran sarkaçta, havanda ve suda. Tarihin düğümleri sıra sıra diziliyor istasyonlar gibi mekanda, çözülüyor her istasyonda bin bir mekanda. Sona gelindiğinde şehrin kefeni çürüyor ışıltılarda, viraneliklere maske oluyor sahte yaldızlarda, vicdanları susturan sadaka avuçlarında. Şehir çoğalıyor dizelerinde, dizeler çoğaldıkça anlam karışıyor kemale erenlerde. Hazineler hala saklı kalıyor viranelerde...

İstasyon da şehir de bahane, yolculuklar hep kendi kaderlerini yürüyor...

İzleyin roman şehrin içinden geçiyor...

Savaş Zafer Şahin

Yorum Oku / Yaz Yukarı

Çılgın Kahveci : Canan Şenol

SİZİ TANIMAK İSTİYORDUM...

- Affedersiniz sizi tanımak istemiştim, bu yazıları yazan insanı görmek, tanışmak, konuşmak istemiştim. Sizi çok merak ediyordum."

- (Allaah Allaaahhh ben neymişim be aabi) Tanışalım, konuşalım, tabiii ama bu merak neden. Farklı değilim hiç kimseden. Bir bencileyin tanrı kuluyum. Bir Canan Veli. Öyle aman aman yazım da çok değil hani. Birkaç yazı işte, kısa öykü, şiir yaşanmışlık yani.

Bir grup vesilesiyle tanıştığımız ve ayaküstü yaptığımız sohbet sırasında bayan bayana bu kısa diyaloğu yaşadık. O grupta da böyle esprili bir dille nacizane bir şeylerim var. Internette geçenlerde yeni birşey öğrendim yazarak rahatlayacakmışsın. Yaz rahatla, yaz ra-hat-la. Way be ne kolay... E yazıyoruz abi. Boru değil ya bu. Mesela deniz kenarında öööleesinee oturmuş güneş altında malaklar gibi yayılıp güneşlenirken etrafı seyrederken birden farkına varıyorsun. Bana birşeyler oluyor, bir değişim, bir süreç, bir yenilenme ne ola ki bu? Mesela bir bayana bakıyorum ya da bir çocuğa. Onların hal ve hareketlerini kitap cümleleri ile düşünüyorum, yorumluyorum. Allah allaaaah ya benim yazma saatim geldi yazmam gerek ya da okumam ama olmaz ki böyle de yapılmaz ki!. Kıymayım kendime. Acı kendine nar tanesi. Senede 11 ay çalışmışın yorulmuşun ulan lök lök karı bir ay tatile gelmişin bunlar düşünülür mü? Boşaltsana beynini rahatlasana sana ne ondan bundan biz korkmayız candarmadan. Çok kitap okuyosun bu aralar nur tanesi okumaya ara ver ya da yorumla bu neyin nesi kimin fesi. İşim az ya izin dönüşü (!) bu da bende bu konuda yazma isteği uyandırdı ve yazayım dedim hazır elim değmişken, hazır elimde yazı yokken. Kendimi hafif koltuklarım kabarmış hissederken yazayım dedim bakarsın sonra yazamam. İşim çıkar neme lazım, yemek yapmam gerekir, ev temizliği, ütü, çamaşır, bulaşık, çoluk çocuk vs. İşe gitmem gerekir. Kitapsarım sonra hani susarım gibi.. Fırsatım varken kağıda dökeyim. Onun beğendiği yazı yazma tarzım ne imiş bir görelim. Nereden gelir nereye gidermiş bu tarz.? Yazalım bakalım da varsa yeni birşeyler öğrenelim kendimiz hakkında. Kıza da bişeyler aktaralım. Azıcık dünya dertlerinden uzaklaşsın. Sanırım onun bende beğendiği yönüm hafif alaycı neşeli olmam, bunu yazılara da aksettirmem. Yazmak; içinden geldiği gibi sesli konuşmuyorsun da kağıda konuşuyormuşsun gibi hani ya da klavyeye yazdırıyormuşsun gibi. Diyecek ki bu kızda ne dert var ne kasavet hııı sen öyle san...

Nasıl yazıyorum ben? Öncelikle amatör bir ruhla yazıyorum ve hiçbir zaman kendimi yazar sınıfına sokmamışımdır sokamam abim mümkün değil yazar sınıfına sokmak için kimbilir kaç fırın ekmek yemem gerek. Sadece elim klavye tutuyo... Gözüm klavye görüyo.... Ama değil mi? Di diyin walla darılmam yani. Sınıfsızım ben bu konuda. Bencileyin yazıyorum işte. Öyle oturup yazmak da kolay değil hani. “Yazmaktan kolay ne var? Oturduğun yerden para kazan” diyenlere inat derim ki hadi otur da iki satır birşeyler karalayıver. Bir mektup bile yazamayanlara inat yapıyorum bu işi. Yoksa yapacağımdan değil hani. Biyerlerim acıyoooo otura otura.....

Konu ve tipleme maazallah derya gibi ammavelakin kafada derya gibi. Kafayı deryalamak için de öncelikle pazarlara çıkmak gerek. Tavsiye ederim. Babam öyle diyoooo.... Sağolalım pazarımız çok:

Pazerpa: Pazartesi pazarı
Salpa: Salı pazarı
Çarpa: Çarşamba pazarı
Perpa: Perşembe pazarı
Cumpa: Cuma pazarı
Cumarpa: Cumartesi pazarı
Pazpa: Pazar pazarı

(Bu kısaltmaları yapmamda emeği geçen ve bu fikri bana veren sevgili tombiş Belgini tombul yanaklarından öpüyorum izin verirseniz... Emeği geçti çünküm... Haaaa bu arada geçmiş olsun dileklerimi de iletiyorum. Boyun fıtığından ameliyat oldu da. Eve geldi bu hafta ortası, hastanede kalsa iyileşemeyecek benim espiriklerden ve gülmelerden) Kız Belgin azıcık daha iyileş de grubu toplayıp kaynatalım biraz, stres atalım...)

Tipleri kafaya kaydedicen, kağıda dökerken konsantre olucan, bölünme oluyorsa işte o kötü. Başlıyorum. Bırakıyorum. Geriye dönüşte yeni konu ilaveleri oluyo. Konu içinden konu çıkıyor bazen. O zaman “Save as” yapıp yeni bir başlık atmak gerekiyor. :)) Bölüyorum topluyorum çıkarıyorum, ekliyorum matematik misali.. Yazmam gerek diye düşünüyorum ya da yazmayayım kafamda biriktireyim dönüşte (tatil dönüşü) yazarım. Döndüm ve işte yazıyorum. O da ne unuttum mu yoksa tiplemeleri derken bakıyorum da tek tek dökülüyorlar klavyenin harflerine ve de parmak uçlarıma. Şimdilerde iletişim bir başka şekilde on-line yoldan sağlanırken bilgisayarın biyerlerine tıpkı kamyonlardaki gibi şunları mı yazsak ne?

“Sana bir klavye kadar yakınım” ya da
“parmak uçlarımdasın” ya da
“Bana parmaklarım kadar yakınsın" demek kendinden yapışkanlı not kağıtları üzerindeki güzel şeyler olsa gerek..

Hiçbir zaman bir yazı bitmiş sayılmaz bana göre. Ne zaman ki bir yazıyı yollarsın sevgili Kahve Molası editörüme işte o zaman o yazı bitmiş demektir. Yoksa her yazıya dönüşte eklemeler çıkarmalar değişiklikler yapmak olası. Hani kapıyı kapar çıkarsın da ev işi bitmiş sayılır ya ay-nen öyle. Eeeeeeee kadın olunca bu benzetmeyi yapmak Allahın emri, bana göre cuk oturdu hani. Şimdi şu durumda beni en iyi kadınlar anlamıştır.

Şimdi bunları niye yazdım diyeceksiniz, diyo ya sevgili editörüm yazın yazın diye yazalım da..... neyse ben biraz kalkıp dolaşam biyerlerim ağrıdı. Hem konudan konuya atladım, save as de yapmadım, konudan konu da çıkarmadım sanmayın sakın.. Çıkardım çıkardım walla çıkardım siz görmediniz. Hem ne konular çıkardım. Walla Hacı Amcam’ı yazıcam. Bu Hacı Amca var ya bu Hacı amca, Egedeki sitede benim dairenin karşısındaki apartımanın sahibi, her yaz görüyoruz hani. Arada bir araba boyu yol var uzansam evin demir kapısını tutacam. Almanyada çalışıyo, yazları bir ay geliyo dinleneyim demiyo da 3 katlı evinin orta katında oturup ilk ve son katları pansiyona veriyoooo, alem adam walla. Kendisi olmadığı zamanlar pansiyona vereni de var köftehorun.... Sen giit evi 4 kişiye pansiyona ver. Gelmesinler mi 15 kişi. Neyyymmmiiiiişşşş 4 den gayrısııııı ..... Başka bir yazıda Devam edecek. :::)))) Kahvelerinizi ateşe sürün geliyorum. Sağlıcakla kalın....

Canan
canant@kahveciyiz.biz

Yorum Oku / Yaz Yukarı

Sade ve sadece Maviş

HA MASAL HA GERÇEK !!!

..."Çok acı cekiyor olmalı " diye düşündüm giden müşterinin arkasından...

---Arkasından bi de ithal zıpkın alacagim sana demişti kadın gözlerinin içi gülerek...
---Anlamlı bir gün herhalde, demişti tezgahtar.
---Oldukça,genc kadının gözleri sürekli sevdiği adamı izliyordu dükkanın içinde...

Adamın alışveriş listesi oldukça uzundu.Kadın sabırla bekledi,bazı ortak hobileri de vardı sanırım.Balık tutma konusunda bir iki öneriyi ikisi de ilgiyle dinledi...Uzun alışveriş listesinde ev için bazı eksikler de yazılmıştı.

Çocukları yok herhalde diye içinden geçirdi tezgehtar,çocuk ile ilgili bir şey yoktu listede,kadının yaşı doğumu beş geçiyor gibi idi halbuki.

...Önümden geçerken farkettim onları,tekne fuarını geziyorlardı,çocuklar gibi şen şakrak...

---'Şimdi İstanbul'da olmak vardı anasını satıyım',dedim yazin yaptigimiz espriye nazire olması için.Hemen tanıdılar aylar sonra ,birer kahve içtik ayaküstü...

Bu yaz yanlız gelmisti adam alışverişe. Daha kisa bir liste ve daha durgun idi.
---Arabayi değistirmişsiniz ,demişti tezgahtar safça.
---Hayir o benim değil,ben arka sokağa parkettim.Dükkanin önündeki boş alana bakakaldı tezgahtar...
---Çay içeriz değil mi?
---Midem pek iyi değil,hem yemek de yemedim,alacağım olsun.
---Eşinize selamlarımı iletin!
---İletirim,adamın gözlerine bir pus inmişti.
Tezgahtar iyice şüphelendi,acaba ayrıldılar mı?

....Kendine gel oğlum,sana ne?
Bana ne değil be,koydu bana biraz bu ayrılık!
Belki ayrılmamışlardır,on yargılı olma...

İki gün sonra adam yine alışverişe geldi.Yine yanlızdı.Aldığı malzemeleri poşete koydu tezgahtar,adam koltuğunun altına alıp Burhaniye minibüslerine doğru yürüdü.Tezgahtar artık hemen hemen emin olmuştu.

Ben ayrılırsam böyle üzgün olmamalıyım, cok haklı nedenlerim olmalı,herkese karşı savunabilmeliyim diye düşündü tezgahtar.

...Her birbirini seven insanin ayrılması gibi bu ayrılık ta beni biraz üzdü...
...Değişen ne idi,değişen kim idi,yürümeyen ne idi,düzeltilemez mi idi...

Bülent Önder

Yorum Oku / Yaz Yukarı

Gencecik Kahveci : Sevil Yaman

YAZ BİTMİŞ.

Ne çok istemiştim oysa ki yazın gelmesini, o koca karanlık, soğuk uzun kış, bitmemekte ısrarlıydı Nisan ayında kar yağdırırken... Ben kışları severim ama, bütün kış boyunca biriken sıkıntılarımı sıcak günlere kurulu hayallerimle başımdan savacaktım uzaklara. Unutup gidecektim...

Önce biraz para biriktirip yeni elbiseler alacaktım, bu yaz rengarenk olacaktım önce. Odamın rengini değiştirecektim. Arkadaşlarımla iş çıkışlarında daha sık buluşup, Galata' da güneşin batışını seyredecektim .Sonra kahvaltılar düzenleyecektik hafta sonları. Kuzenim gelecekti Almanya'dan ve ailecek ve ailecek tatil yapacaktık. Hatırlayacak şeylerle dönecektim oralardan. İstanbul' da denize doyacaktım. Koca bir kış, o hep yaşadıklarımın aksine hayata bakacaktım. İşte bu yüzden yazı bekliyorum, derken...

Mayıs'ın Anneler Günü'nde aradığım anneannemin iyi olmayan sesinde anladım çok hasta olduğunu. Daha doğrusu daha ne olduğunu anlamadan annem apar topar gitti. O yıllardır yanına her gidişimizle "çiçeklerim geldi" diyen anneannem artık kimseyi hatırlamıyordu. Çünkü beyne giden damarlar tıkanmıştı artık. Dahası diğer hastalıkları nedeniyle tedavinin yanıt vermesi çok zordu ve çok acıları vardı. Oradaki durum çok zordu biliyorum. Ve burada da ben kalakalmıştım. 2 kardeş, babaannem, babam ve ben. Okulun en önemli zamanlarıydı, sınavlar, sözlüler... Kardeşimin okul düzeni bozulmamalıydı. Ama benim de günümün büyük bir bölümü çalışmakla geçiyordu. Eve her zaman ki gibi hiçbir yere takılmadan gidip, yemek, bulaşık, evi toparlamak gibi şeyleri düşünmeliydim. Bu konuda önce ki yıllardan antrenmanlıyım diye teselli edebilirdim kendimi. Ettim de zaten. Babamın 22:00 çayları, babaannemin zamanında içmesi gereken ilaçları, diğer detaylar hiçbir şey aksamıyordu. Hafta sonu çamaşırlar yıkanıyor, ütüleniyor, ev temizleniyordu.Uykusuz ve yorgun günler, geceler.Yeni evli arkadaşlarımın "evlilik zor" sözleri artık sinek vızıltısı gibi geliyordu. Evdekiler de yardım ediyordu aslında, mesela küçük kardeşim yatağını topluyor, elbiselerini etrafa dağıtmak yerine katlayarak koyuyordu, canım babaannem bir çeşit yemek yapacağım diye yorgun ayaklarıyla koşturuyordu. Aslında ben hiç istemiyordum o da yorulsun ama inatçıydı daha doğrusu düşkündü bize. O yüzden oturamıyordu. Hiç bir şey aksamıyordu aksamasına da, yine de üzülüyordum. Herkes o çok sevdiği annesi, anneannesi, eşi için bir bedel ödüyordu. O' nun taşıdığı yorgunluğa üzülüyordum. İnsanoğlunun tam görevlerini yerine getirmenin rahatlığını yaşaması gereken zamanda, sorunlar başlıyordu. Bir kadın, evlatlar getiriyordu dünyaya, bir sürü ilkel zorluğa rağmen sevgiyle ilgiyle büyütüyordu. Zamanla torunlara karışıyordu. İşte tam hayatın TADINA varması gereken zamanda hastalıklar başlıyordu. Bitmeyen hastalıklar...

Okullar kapandı sonra, benim çok bilenim sınıfını geçmişti, hem de Takdir Belgesi hediyeli (ben diyorum bu çocuk bana benziyor). Sonra o da gitti. Teyze çocukları ile birlikte olunca daha az sıkılır diye düşünerek gönderdik. Burada daha yalnız kalacaktı çünkü. O giderken daha da üzgündüm çünkü bütün günün yorgunluğunu onunla atıyordum, garip garip sorular soruyordu, sonra gülüyordum, sonra o bu yaşta(13) şikayetçi olduğu konulara gülüyordum. Kızıyordu bana. Geçinip gidiyorduk. Şimdi uzun bir zaman o da olmayacaktı...

Evde bir den fazla sessizlik vardı artık. Zaman zaman bunalıp ağladığım zamanlar oluyordu. Dayanmak zor ama alışmak mecburdu. Bir süre sonra izne çıktım.Senelik izin(1 hafta). İlk fırsatta oradaydım. Gördüklerim çok acıydı, anneannem kimseyi düzgün hatırlamıyordu ve o günleri taşıyanlar çok bitkindi.Bulunduğum süre içinde elimden geleni yaptım. Dönerken yorgun vücudumda bir yer rahattı, kalbim...

Ve bir süre yine aynı İstanbul ve yine aynı seyir....

Bugün 09/09/2003 saat: 23: 48. yarın annem ve can kardeşim geliyor. Bu arada anneannem çok iyi bakılmış fakat aynı bakıma devam etmek gerekiyor. Okul nedeniyle 3 kız kardeş dönüşümlü bakılacağından annem şimdilik dönüyor. Bunu düşünürken, üşüme geldi üstüme birden.

Bir baktım yaz bitmiş. Hayal ettiklerimde hayal olarak, o yazla birlikte gitmiş.
Biliyorum ki daha çok yazlar var, ama yalnızca bir tane anneannem var.

Sevil Yaman

Yorum Oku / Yaz Yukarı

Misafir Kahveci : Nurgül Eryeşil

ÖZÜMÜ KAYBETTİM... HÜKÜMSÜZDÜR...

Özümü kaybedip hayata, hükümsüzdür, ilanı verdiğim zamanlardı....
Tek kişilik kalabalıklara yapışıp ağladığım zamanlar....
Bir keman sesine aşıktım...
"canımı" önüme katar ortasından deniz geçen bir şehri yağmalardık.....
Nemli,sürekli ağlayan balkonlarda sardunyalara masallar anlatırdım..
İçerde menekşem sıkılmış olacak ki bükerdi boynunu.

Pencerelerinden perdeleri uçuşan
Küf kokulu evlerde görkemli aşk cinayetleri işlenirdi
O zaman.....
Her birinin hayatta vardı bir hükümsüzdür..... ilanı
Özünü kaybeden bir bendim o zamanlar .....

Tek başıma aşık olur, kendi kendime küser ,
sonra
oturur nasihat ederdim hayata.....
Ağır gelirdi iki kişilik aşklar...yaşayamazdın....
Menekşelerim, sardunyalarım,sokaklardan kesip biriktirdiğim aşk cinayetlerim,

Rutubetli aşklarım...
Sürekli ağlayan bir balkonum var benim.....

Nurgül Eryeşil

Yorum Oku / Yaz Yukarı

Milenyumun Mandalı : Sait Haşmetoğlu

Editör'den Önemli Not:*Sevgili Sait Haşmetoğlu'nun e-romanı görsel öğelerle süslendiğinden, devamını ve önceki sayılarını aşağıdaki adresten tek tıklamayla okuyabilirsiniz. Üşenmeyin... Tıklayın...*
http://www.kahvemolasi.com/xfiles/mandal_164.asp

Devamı var

hasmetoglu@kahveciyiz.biz

Yukarı

Dost Meclisi

Fotoğraf: Pınar Dereli (Anamur Kalesi)

<#><#><#><#><#><#>

Kahve Molası'nın sürekli ve sabit(!?) bir yazar kadrosu yoktur. Gazetemiz, siz sevgili kahvecilerden gelen yazılarla hayat bulmaktadır.
Her kahveci aynı zamanda bir yazar adayıdır. Bu bölüm sizlerden gelecek minik denemelere ayrılmıştır. Yolladığınız her özgün yazı değerlendirilecektir. Siz sevgili kahvecilere önemle duyurulur.
Kahve Molası bugün **3.667** kahveciye doğru yola çıkmıştır.

Yukarı

Tadımlık Şiirler

GEZEGEN

bu gezegen
bana çok büyük geliyor bazen
bazanda bir bakır leğen kadar
eski ve ağır
sığamıyor düşlerim
köpürüp taşıyor dışarıya

bir göz odam
mezarım
başucumda kızımın diktiği
mor susamlar
yetiyor bana
kuş göğü neylesin diyorum
konacak dalı yoksa
ve bir gün her şey
düşecek olduktan sonra

Melisa Gürpınar

<#><#><#><#><#><#><#>

Eylüle isyan

Gelirim anılarla her eylül anılarla dolu bu parka
Yaslanırım soyunmaya yüz tutmuş ağaçlara
Düşer sarı,yeşil yapraklar,dönüşür toprağa
Dönerim,seninle dolu o yaşanmış yıllara

Unutmak,unutmak mümkün mü o an geçmişi
Dalarım maziye,hatırlarım yaşadığımız her şeyi
Bir öksüz gölge gibi adım adım izler her an beni
Her eylül de,yokluğun ıstırap dan daha deli

Düşmanım seni avuçlarımdan alan eylül ayına
Seni benden aldı,götürdü bilmediğim bir meçhule
Yalnız geçirdim yine ben bu eylülü de
Bir eylül daha bekleyemem,al beni de yanına

Burhan KÜÇÜK

Yukarı

Biraz Gülümseyin

İş Görüşmelerinden Alıntılar

- Pek rahat bir insana benziyorsunuz.. bizi ciddiye almadığınızı veya bu konuda çok uzman olduğunuzu düşünebilirmiyiz sizce?
- Hepinizi çıplak düşündüğümden böyleyim yoksa çalışıp yapıcam bi şekilde, bakıcaz...

*****
İşveren: Kendinizi bir iki kısa cümleyle tanımlarmısınız ?
Aday: Tanımlayamam , böyle bi soruya hazırlık yapmadım

*****
- Neden bizim işyerimizde çalışmak istiyorsunuz?
- Evime yakın olduğu için.

*****
İşveren: Geç kaldınız?
Aday: Hı hı ivet. asansörü kaçırdım

*****
İşveren: Pekii şirketimize neler katabilirsiniz?..
Aday: Neşe katarım !.

<#><#><#><#><#><#><#>

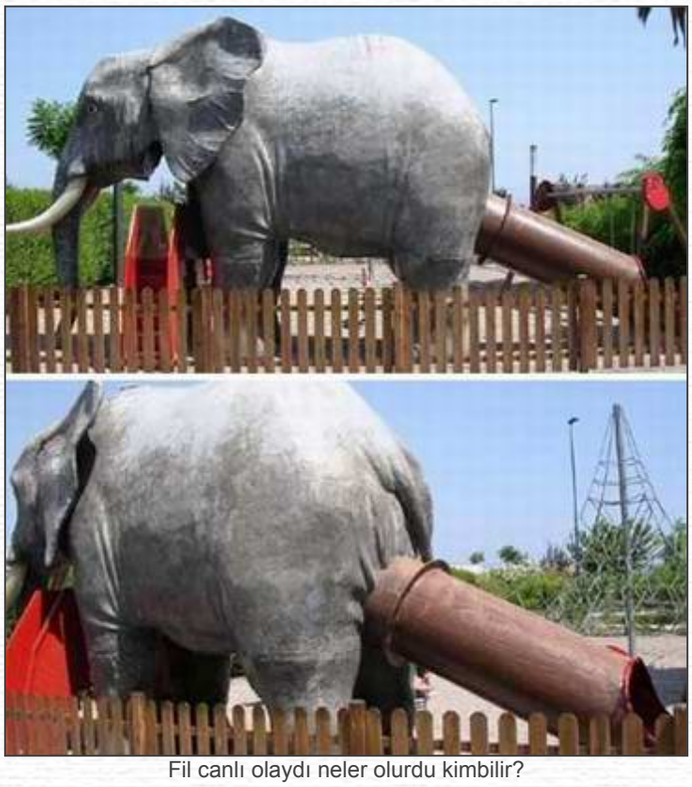

Fil canlı olaydı neler olurdu kimbilir?

Yukarı

İşe Yarar Kısayollar - Şef garson: Akın Ceylan

http://www.hayricaliskan.com/
İyi şeyler düşünmek günü iyi geçirmek için en iyi başlanglçtır. İyi şeyler düşünmek için ara sıra bile olsa etrafımızdaki güzel şeyleri farkederek işe başlayabiliriz. Hayri Çalışkan fotoğraf makinasıyla gördüğü güzellikleri bizlerle paylaşmak istemiş. Hadi bir tık yapalım ve bu güzellikleri paylaşalım.

http://www.byegm.gov.tr/
Merak edenler için TC Başbakanlık Basın-Yayın ve Enformasyon Genel Müdürlüğünün faaliyetlerini yayınladığı web sayfası. Örneğin: Cumhuriyetimizin 80. yıl kutlama töreninin programı da bu sayfalarda...

http://kopru.fisek.com.tr/ibitti.htm
... Pencerem boşluğa açılır, Göremem gidişini, Camlar buğulanmaz arkandan, Ve silinmez sevdan. Pencerem boşluğa açılır, Göremem gidişini, El sallayamam hiç sana, Ve yuvarlanır dünya... O son noktanın öncesinde, Sonrasında sonra, Olmadığın zamanlara bak, Tepetaklak...

http://www.hafif.org/node/view/11354
Hayatı sanki dolu dolu yaşıyormuş gibi görünüp aslında hiçbir şey anlamadan, sadece etraflarında olup bitenlere seyirci kalanlardanmısınız? Bu web sayfası aslında çok ciddiye almaya değmeyen fakat psikolojimizi şu ya da bu şekilde etkileyen kavramları içeren hikayelerle dolu.

akin@kahveciyiz.biz

Yukarı

Damak tadınıza uygun kahveler

Paul's Blackjack v1.0 [4.3M] W98/2k/XP FREE
http://dpi.hypermart.net/pbjack.htm
Kağıt oyunlarından hoşlananlar için güzel kotarılmış bir Black Jack(21) oyunu. Hoşça vakir geçirmek isteyenlere önerilir.

Yukarı

Kahve Molası MS Internet Explorer 4.0+ ve 800x600 Res. için optimize edilmiştir.
Uygulama : Cem Özbatur - Her hakkı saklıdır. Yayın İlkeleri